

„Ne, to jsem ne...“ vytratí se mi hlas. Vystřízlivím dost na to, aby mi došlo, že jestli budu pokračovat, nakonec se zeptám... jestli ostatní neodkoupí moji část majetku. Bylo by to dost, abych se vrátil do Chicaga a investoval do začátku podnikání, kvůli kterému se chystám přerušit studium. Renovace nemovitostí a jejich prodej či pronájem. Můj sen, moje ambice.

Jenže zkrátka a dobře vím, že ani všichni čtyři společně nedají dohromady tolik, aby to zaplatilo moji pětinu. A jakékoli „rodinné splátky“ by mi v uskutečnění mého snu nepomohly. Takže existují opravdu jen dvě možnosti: buď si dům necháme pro Spira a Kali, nebo ho prodáme a rozdělíme si zisk. Ani jedna možnost nepřinese štěstí *všem*.

„Jestli se nechceš vrátit na Mykonos...“ zaváhá Zina. Mince je ve vzduchu. „... tak co?“ Zajíkne se. Mince dopadla. „Ty chceš babiččin a dědův dům prodat?“

Všichni na mě zírají a ve tvářích mají směsici zmatku a hrůzy; ta pospolitost, se kterou jsme začínali večeret, je rázem pryč. No, ne tak docela – zbytek rodiny se zdá pěkně semknutý. Neřekl bych, že jsem se do téhle chvíle někdy cítil ve vlastní rodině víc jako outsider.

„Jsem jenom překvapený, to je všechno,“ odpovím. „Myslel jsem, že si o tom promluvíme.“

„Vždyť jo,“ namítne Spiro. „Mluvíme o tom zrovna teď.“

„A možná bychom neměli,“ skočí do toho Cy a vstane od stolu. Malinko svěsí koutek rtů, jako by o něčem usilovně přemýšlel. „Je pozdě a všichni jsme unavení. Myslím, že bychom měli jít domů a trochu se vyspat. Můžeme to prodiskutovat zítra.“